

Tarancón, contra el professorat valencià

Ve de la pàgina 1

El conseller també és el responsable que totes les places vacants dels instituts valencians d'Educació Secundària s'oferesquen a qualsevol professor de qualsevol comunitat autònoma sense demanar-los que sàpiguen valencià.

El conseller és, per tant, responsable de la impossibilitat de planificar l'extensió de l'ensenyament en valencià, perquè no s'hi pot adequar la plantilla de professorat necessària mentre es mantinga tal desori organitzatiu. Manuel Tarancón és el conseller d'Educació que manté congelat el 4% dels centres privats concertats (sostinguts amb fons públics) que compten amb ensenyament en valencià, mentre que els col·legis públics arriben al 57% dels 1.085 que existeixen.

El conseller és part d'un Govern que manté el 99% dels llocs de treball de la funció pública valenciana al marge del coneixement de les dues llengües oficials, per la qual cosa és impossible que els ciutadans obtinguen el que necessiten de l'Administració autonòmica en la llengua pròpia del país. El Partit Popular és el responsable de la castellanyització de la TVV, i el president de la Generalitat és el millor exemple de que, després de més de cinc anys al front de la més alta institució valenciana, no cal parlar valencià.

El conseller de Cultura i Educació s'estén amb unes conclusions sobre l'ús del valencià i les causes que l'expliquen sense recórrer a la Sociolingüística ni a cap estudi rigorós. En realitat, les falsedats que aireja contra el professorat i la Universitat corresponen a l'estratègia de confrontació que el seu anterior partit, l'UCD, va provocar entre els valencians, en plena transició política, per tal d'aturar el creixent valencianisme polític i descafeïnar l'autogovern requerit pels sectors progressistes, aleshores avalat per la majoria d'ajuntaments que apostaren per un Estatut d'Autonomia amb les màximes competències. La pregunta és inevitable: el Partit Popular ha decidit reobrir les pàgines més més negres de la "batalla de València"?

ÈPOCA IV - N.º 154. Abril 2001

SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ. INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV-IV)

Director: VICENT ESTEVE
 Consell de Redacció: JOAN BLANCO, JORDI BOLLUDA, RAFA MIRALLES
 Cap de Redacció: RAFA MIRALLES
 Redacció: JOSEP ARANDA, CARMEN BERRUEZO, MANUEL CABANILLAS, JOAN PAU CIMARRO, MANEL COLLADO, ONOFRE ESPINÓS, ADEL FRANCÉS, J. LL. GONZÁLEZ MESEGUER, JAUME LLOPIS, ALEJANDRO MARTÍNEZ, VICENT MAURÍ, JULIA REY, Disseny i diagramació: JORDI BOLLUDA, RAFA MIRALLES
 Fotografies: XELO GARCÍA, MANOLO CABANILLAS, JORDI BOLLUDA
 Revisió lingüística: JOSE OROZCO

ALLIOLI no assumeix necessàriament els criteris i opinions continguts en els treballs dels seus col·laboradors.

Administració, Redacció i Publicitat: Juan de Mena, 14, baix. 46008 València. Tel. 963919147. Fax: 963924334
 correu-e: alliolí.stepv@intersindical.org
 http://www.intersindical.org/stepv

Imprimeix: Bronte Graf, S. L.
 Cullerers, 18. Alaquas. Tel. 961515017
 Tiratge: 13.000 exemplars
 ISSN 1576-0197
 Dipòsit Legal: V-1.454-1981
 Franqueig Concertat 46/075

Alacant: Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005 Alacant. Tel. 965985165.
 Alcoi: Jordi de Sant Jordi, 16-B. 03804 Alcoi. Tel. 965523151.
 Alzira: Avgda. Luis Suñer, 28-41, p. 16. 46600 Alzira. Tel. 962400221.
 Castelló: Marqués de Valverde, 8. 12003 Castelló. Tel. 964269094.
 Gandia: Sant Pasqual, 13 - 1r dta. 46700 Gandia. Tel.-Fax: 962950754
 València: Juan de Mena, 14. 46008 València. Tel. 963919147.
 Vinars: Avinguda Llibertat, 4 - 5è. Tel. 964407265.
 Xàtiva: Vicente Boix, 2, 3r, p. 5. 46800 Xàtiva. Tel. 962283067.

TOTES I TOTS

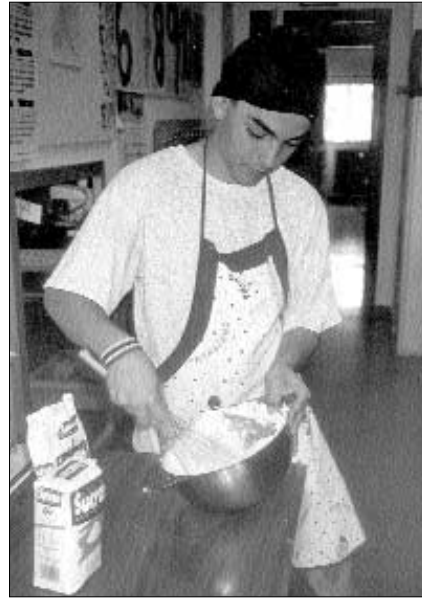
Què bé ho fan!

Xelo García Murillo

Jo tenia un gran cuiner al taller de cuina de l'escola. Per als seus 12 anys era un artista. Feia goig de veure la seua destresa amb el rodet de fer la pizza, amb el qual li donava una textura perfecta: de la bola treia una base uniforme i rodona que després farcia amb una habilitat insuperable. La nata que muntava per a la mousse de xocolata, estava garantitzada. Al final de la sessió, en eixa estona on cal arregar, escurar i deixar-ho tot en bones condicions, Vicent també donava la talla i complia.

Al taller de cuina de la meua escola procurem que hi assisteixen els xics, encara que hi ha alguns que encara s'hi resisteixen, però per a això estem les i els mestres. Observant al taller les actituds i el comportament dels xics veiem com molts d'ells són autèntics artistes culinaris, encara que alguns ho intenten sense aconseguir-ho. Els xics tenen motius per a reeixir en l'activitat doncs poden imitar els seus companys més virtuosos.

Mentre recordem fàcilment el nom d'uns quants cuiners famosos, els que ixen en la tele i escriuen llibres, només les perso-

X. G.

nes més devotes de la cuina recordaran el nom d'alguna cuinera cèlebre. Tanmateix, ells i elles solen recordar amb bon sabor de boca la iaia, la tieta, la mare..., que amb les seues mans i amb molta intuïció i cura ens brinden menjars exquisits dia a dia, des dels plats senzills als plats més complexos de les cele-

bracions.

Els més joves valoren d'altres coses. Els xics i les xiques d'avui, cadascú pel seu costat, tenen motius per guisar bé, els primers imitant els grans mestres dels fogons, i elles seguint l'exemple de les dones de la família.

Ara, el Parlament Europeu recomana els governs de la Unió que als centres escolars s'ensenyi a compartir les tasques de casa. Diuen que per arribar a la igualtat entre dones i homes s'haurà de produir un canvi d'actituds i de rols entre la joventut, un procés costós que, amb les resistències al canvi que la família encara presenta, també haurem d'impulsar des de la escola.

En el meu col·legi fa molts anys que promovem aquesta dinàmica. Els meus alumnes de fa uns anys, els meus cuiners i cuineres, ara estan a l'institut o treballant, i fan vida de majors. Pense en Vicent, Mireia, Pau, Pilar... i sé que no menjaran pizza només a les pizzerias. Sé que sovint s'embruten les mans i gaudeixen del tacte de la massa que emplen d'allò que més els agrada. I sé que poden experimentar el plaer que produeix menjar-se allò que un mateix ha preparat amb estima a la cuina. Bon profit i millors hàbits!

TRIBUNA LLIURE

Bona nit, senyor conseller

Onofre Espinós

Bon dia, senyor conseller! Mire, em sap greu dir-li-ho, però crec que cal que vosté comence a despertar de la seua letargia, perquè a mida que un es va fent major ja no està per a perdre el temps, ni per a cometre les mateixes errades una darrera d'una altra: un any i un altre any, són molts anys...

Mire, que a les seccions dels instituts d'educació secundària -no dubte que vosté sapia que és una secció-, no han cobrat mai el complement retributiu com es cobra als IES per exercir càrrec (vice direcció, vice-secretaria, cap d'estudis, caps de departament), és clar. Que les Ordres, com les persones, es tornen caduques i absolutes, que cal modificar-les, que l'última que tenim és de la Conselleria d'Economia i Hisenda (1993), la qual no contempla les retribucions per als càrrecs. A més, és una normativa tan envellida i medievalista que no reconeix les seccions i es refereix a les "exten-

sions de batxillerat", és clar. Mire, que nosaltres no volem seccions, que volem IES, que no volem continuar en aquest greuge comparatiu, que les funcions que exerceixen aquestes persones són les mateixes que les que exerceixen les dels IES, tan respectables unes com les altres. Mire vosté, veient la passivitat per modificar aquesta normativa tan

retributius dels afectats, a més d'una reunió amb el director general de Personal per tractar directament el tema i dur-lo, si s'escau, a una Mesa sectorial. No hem d'oblidar que amb el desplegament del ROF tots aquells centres que tinguen fins 11 unitats quedaran reconvertits en seccions, és a dir, que en comptes d'avançar retrocedirem i s'afavorirà encara més les normes desfasades i decrepites, per a tot seguit parlar d'un ensenyament modern i progressista.

Mire, senyor conseller, com deia Fuster, "o ara o mai". O comencem a reconèixer que cal modificar moltíssimes coses perquè la comunitat educativa reprenga el fil correcte o la cosa se'ns va de mare. Més que bon dia, bona nit senyor conseller, descanse vosté i que demà amb la claror del dia pugua començar a veure les coses tal com ragen i si no, que alguna veu li acompanye en els seus somnis i li diga com a Llàtzer: *mira muiàio, levántate y camina que buena farta te hase.*

"Més que bon dia, bona nit senyor conseller, descanse vosté i que demà amb la claror del dia pugua començar a veure les coses tal com ragen i si no, que alguna veu li acompanye en els seus somnis"

obsoleta, aquest Sindicat ha recollit totes les signatures de les persones afectades de les seccions d'Alacant i de les 24 de València. En aquest escrit, lliurat per registre d'entrada a la Conselleria de Cultura, sol·licitem que es reconeguen els complements

Hem llegit

La contrareforma comença pel currículum

La contrareforma curricular que vol imposar el PP no és la solució als problemes que té l'ensenyament; és just una operació de maquillatge, de cosmètica, per conformar l'lectorat. És necessari que tant el Govern central com els autonòmics considerin l'ensenyament, l'educació, com una prioritat i que realitzin les inversions adients per a desenvolupar les mesures contemplades en la legislació vigent: disminuir l'alumnat que hi ha a cada aula, atenció personalitzada a la diversitat d'alumnat, amb una formació específica per al professorat que ha de fer aquesta feina integradora, desdoblaments dels grups en determinades àrees, suport a la labor de tutoria, disminució de l'horari del professorat de més de 55 anys, potenciació i finançament de les activitats formatives complementàries, formació de les mares i pares per a la coresponsabilitat en la formació...

Editorial, **Pissarra**, Revista d'Ensenyament de les Illes, Núm. 102 (febrer/març 2001).

"Cada vegada ens creiem més el que fem"

- Per què ha dit que les trobades són un miracle?
- Tan sols és una expressió, en el sentit que si totes aquestes mogudes les contaren a una persona que estiguera fora del context, pensaria que és impossible que tota esta moguda es porte a terme, amb les persones i amb les condicions en què es desenvolupen actualment, sense una ajuda important dels poders públics, que funcionen tots els anys i que damunt s'incrementen, perquè és difícil de creure.

Vicent Romans (president de la Federació Escola Valenciana) Entrevista, **El Punt**, 1 d'abril de 2001.

A P E U D ' A U L A

Ara vindrà Pasqua

Carme Miquel

Ara vindrà Pasqua, en el mes d'abril. Sí, vindrà el dia que Pepito plorava perquè el catxerulo no se li envolava. Vindran els tres dies de jugar... Vindrà la festa de la mona i de la llonganissa llarga i prima i dels berenarets guisats en cassoles de fang. Ara vindrà Pasqua, que és el dia d'estrenar espardeñyes de colors i de tocar les castanyoles i de trencar la corfa de l'ou dur en el front del pasquer mentre es murmura allò de aci em pica, aci em cou, aci em menje la mona i aci trenque l'ou. Sí, ara, en el mes d'abril, vindrà Pasqua, festa infantil per excel·lència, celebració joiosa de la primavera.

A l'escola cantem les cançons,

a moltes escoles es canten les cançons de Pasqua. Es canten, si, en les classes d'Infantil i de Primer Cicle. Després... després la gent ja no canta, de no ser que el professor o professora de Música hi pose molt d'interès.

A casa no, a casa no cantaran les cançons de Pasqua els xiquets i les xiquetes. A les cases ningú no canta, perquè si es canta no es pot veure la tele. I si les criatures s'ajunten en colles -que ben poquetes s'hi ajuntaran-, tampoc no tindran temps per cantar. Jugaran a futbol, i si no, al Nintendo; berenaran *bollycaos* i oblidaran La tarara, apres a l'escola. La tarara sí i no. La que porta pirri i també polissó. Perquè, sabeu?, actualment les criatures ja no canten. És normal, tampoc no cantem les persones grans.

La festa de Pasqua conté - hauré de dir contenia?- tots els ingredients de festa infantil plena: Amb la repetició anual d'uns rituals com són els dels berenars tradicionals, de la roba pasquera, del cant col·lectiu; amb

els jocs propis de l'època de l'any, amb la socialització que representa viure i gaudir en grup amb el contacte amb la natura, una natura exuberant plena d'olors verds i vestida de Primavera, amb una clara lluna redona si el cel és ras a les nits, es pot possibilitar al món infantil plenitud i espais de felicitat.

Ara vindrà Pasqua, en el mes d'abril, sí. Alguns xiquets i xiquetes valencians del segle XXI conservaran algun ritual de la celebració. Però la majoria viurà una realitat diferent, més buida, supose; més artificial, en sembla.

Entretant, moltes persones grans seguim reconeixent-nos en uns tradicions que, en el seu moment, ens ajudaren a madurar. Mentre els xiquets i xiquetes agafats de les mans cantàvem, cridant amb força pels carrers del poble ja venim, ja venim de bere-naaaa i hem trencat laa cassoleta i hem trencaaaat laa cassoletaaaa... puc ben bé afirmar que vivíem intensament i érem éssers feliços.

T E A T R E S D E L ' E S C O L A

Pedagogia i pedagogies

Jaume Martínez Bonafé

Sé d'una vegada que a Massanassa hi havia una escola que impulsava un projecte educatiu i tenia enganxada tota la comunitat educativa, incloent-hi el porter i aquell tio de la "Segona Etapa" que no havia alçat mai el cul de la cadira per res que no fóra el futbol. Al mateix temps, una altra escola a Ribera-roja discutia sobre la conveniència o inconveniència dels deures escolars, amb dossiers i fotocòpies, xerrades, berenars, tensions i distensions. I recorde també aquella escola rural de Xullilla on es feien materials per treballar l'arrelament al medi, i aquells mestres de la Marina que investigaven les arrels de la música popular. Conserve uns materials curriculars fets per mestres per investigar Sagunt, i Ontinyent, i la Vila Joiosa. Recorde que al país germà de les Illes cada any pel juliol un bon grapat de mestres es tancava a una comarca i feia un important treball de descoberta, "Ses Semanes Pedagògiques", i anava acumulant materials i informació per treballar-los després a l'escola. I les Escoles d'Estiu eren eixa possibilitat d'intercanvi, de cooperació, d'aprenentatge mutu, una *kermesse* de vitalitat pedagògica plural. Hi va haver gent que ens ajudà a treballar sobre la història silenciada del país, sobre la trampa nuclear a Cofrentes; que ens ajudà a estimar la llengua treballant-la. Hi va haver gent que ens apropà a Freinet, i una altra gent ens suggerí mirar també l'escola en femení. A Llíria es feien reunions mensuals amb la nocturna traïdora del bocata de *sobaquillo* i la cafeteria, i pares i mestres del Camp de Túria i els Serrans aprenien a

escoltar-se per dialogar junts el somni de l'escola popular. Recorde ara aquella estimada escola de Benissanó, on plantar arbres al pati era tot un projecte educatiu, o aquella història a Barx, i çera a Atzúvia on Pep Bas i els xiquets i xiquetes tenien una cabra a l'escola, que estimaven i estudiaven? I quant de temps fa que els amics de la Safor vénen fent dels projectes de treball una exquisida carta de navegació per les agües turbulentes del currículum? Recorde Anna ensenyant Socials sense llibre de text, i recorde la gent d'Elx traient la pau de l'escola al carrer. Eren les pedagogies. Són les pedagogies. Així, amb minúscula i en plural.

Després va arribar el discurs monolític de la Reforma i s'instaurà la Pedagogia. Així, en singular i amb majúscula. I allò del constructivisme, i el tercer nivell de concreció, i cal fer el pececé. I l'assessor. I l'expert. I l'inspector-company, i la formació en centres dimecres per la vesprada. Era i és una altra cultura. I és i era un altre món. Les pedagogies neixien en l'escola, i anaven fent-se grans caminant entre els pupitres de les escoles. Un dia va vindre a aquelles reunions a Llíria un paio de la Universitat amb vestit jaqueta blau -no diré el nom- i ens vam riure molt amb el seu inútil academicisme ultramontà. Altres nits sopàvem amb Gonzalo Anaya i ens reiem estimant la seva paraula propra i reconeguda. Pensar l'escola des de l'escola, ens deia Gonzalo. Els de jaqueta blava no pensen des de l'escola. Pensen per a l'escola, en el supòsit que pensen. No cultiven la pluralitat de qui s'arrisca a aventures pedagògiques, que estima i vol viure intensament. No, la Pedagogia amb majúscula és única, freda i tecnocràtica. No està per l'aventura i les emocions. Hi ha un model que aplicar, i punt. Després, si no funciona, la culpa, és clar, la té el mestre, que no ha sabut llegir l'incomprensible llenguatge de qui li parla des d'una altra cultura i des d'un altre món.

T E M P S D E C A M P U S

Hi ha vida al Campus?

Rafael Xambó

Tot és pegar-li voltes. Busque, amb tots els terminis exhaurits, un tema al voltant de la vida quotidiana al Campus de Tarongers. Avui mateix, per tal de veure si m'inspirava, m'he fet una passejada per les durícies cimiteres d'aquest espai furtat a l'horta. Ja té castanyes que la nostra institució, la Universitat de València, oriflama de causes justes, s'espanterrara amb aquests caixons rogencs damunt d'aquesta galta d'horta. El cas és que he voltat per totes bandes a l'hora d'esmorzar i recordava els meus anys d'estudiant al Campus de Blasco Ibáñez, quan paràvem taula a la cafeteria de la Facultat i, des d'allí, organitzàvem les accions de protesta, despataxàvem amb els companys les estratègies polítiques i les tàctiques per a les mobilitzacions, criticàvem la supèrbia dels comunistes oficials i guaitàvem les possibilitats de lligar per a la ronda nocturna. Si la cosa anava bé, ni xafàvem l'aula.

El lloc era acollidor i entretingut. La trama urbana d'aquell campus permet també anar a parar a les moltes cafeteries dels voltants o deixar-se caure per la gespa del bulevard central de l'avinguda, o allargar-se fins als Vivers, o amagar-se als peus de la inspiradora Atenea. En resum, que es pot

fer vida; ixes de la Facultat i ets un ciutadà.

Cada vegada se'm fa més clara la idea de les determinacions materials que faciliten o impedeixen la comunicació, la reunió, el bon rotllo a la vida quotidiana. I clar, si mires aquest campus s'entén com n'és, de difícil, fer vida dins un contenidor. Açò està pensat per moure grans masses, conduir ramat, escampar i repartir jove-nalla amb carpeta. L'únic lloc que veig amb vida, amb gràcia, és l'escampada de taules que es munta a la part de fora de la cafeteria de l'Aulari Sud (marededéu quins noms), on s'ajunten centenars d'estudiants. La resta, ciment, bancs de ferro en paquets de dos, cues a reprografia per comprar apunts, i gent que travessa amunt i avall a la seua. Tot rodant el Campus per fora, cotxes a manta, aparcats en infinites fileres. Els arbres van creixent i potser per a quan ens jubilem, si hi arribem, seran frondosos, si no s'han deprimat a la vista del paisatge o no els ha esclafat la plataforma de ciment que suporten.

Així que no sé si hi ha vida en aquest campus. O sí que ho sé. Hi ha funcionalisme a mansalva, relacions impersonals, fragmentació i poca alegria. De fet, de vegades faig el pallaso a classe -vull dir que faig bromes per alegrar un poc el dia a les ànimes tristes que em trobe davant.

Quant a serveis, a més dels lavabos preceptius, només trobes les rutinàries i quarteleres cafeteries i caixers automàtics. Ni quiosc de premsa, ni llibreria, ni espais de descans. Quina llàstima que no hi haja capella; ni la mínima transgressió ens han deixat.